

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De S. Ignatij virtutibus ac donis diuinis in genere. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

nem, vel ad bonæ incrementa perduxit: quorum è numero, vt alios minus illustres omittam, primo ponendus loco videtur, clarissimum illud S. Ecclesiæ lumen, & idæ Pastorum omnium, S. CAROLVS BORROMÆVS Cardinalis, & Archiepiscopus Mediolanensis; qui ipsa suæ melioris vitæ initia ex his S. IGNATII Exercitijs hausit, quæ deinde ad eum adamauit, totaque vita coluit, vt primis annis semel quotannis, deinde vsque ad mortem bis in anno iteratis, illis se ad omnem virtutem ac sanctimoniam, & sanctissimam suæ Ecclesiæ gubernationem, excitare solitus fuerit, ipsidemque se ad vltimum agonem ad mortem præparauerit. Quare mirum non est, viuente adhuc S. IGNATIO, hæc Exercitia, & ab ijs quibus eorum examen commissum fuerat, fuisse mirifice commendata, & à Paulo III. Pontifice Maximo, Apostolico diplomate confirmata, ne apice quidem mutato, & tanquam pietate ac sanctitate plena, & ad spiritualem profectum vtilia ac salubria, collaudata: & à Sacræ Rotæ Auditoribus, atque à Cardinalibus SS. Rituum agnita, tanquam non ex humano magisterio, sed ex lumine supernaturaliter infuso, profecta.

Tertius liber à S. IGNATIO, tunc dum eum scriberet, tot cælestibus luminibus, visionibusque, cælestibus admirabilibus, vt supra dictum est, diuinitus illustrato, editus est, Constitutum Societatis Iesv, in decem partes distributus, longè maior cæteris: qui etiam Hæreticorum iudicio, in quorum manus non raro incidit, si fidei dogmata & Ecclesiasticas cæramonias demas, admirandus, & omni humana prudentia maior, idæamque perfectissimæ, ac numeris omnibus absolutæ Reipubl. continens, estimatus est; & à sanctissimis viris simul ac doctissimis, mirè ob diuinam planè in eo sapientiam reconditam, totiusque Christianæ ac Religiosæ perfectionis doctrinam plenissimam, iudicatus est summè suspiciendus, ideoque merito ab aliquot Summis Pontificibus approbatus.

CAPVT SEXTVM.

Dotes gloriosorum corporum, S. Ignatio adhuc viuenti, diuinitus concessæ.

ET piè, & ingeniosè, graues quidam Ecclesiastici Scriptores, inter certa veræ Christi Ecclesiæ signa reponunt, dotes gloriosorum corporum, multis S. Ecclesiæ membris, vitæ sanctimoniam illustribus, aliquâ ratione pro statu vitæ præsentis, diuinitus concessas, inter quos etiam S. IGNATIUM nominatim recensent.

Dotem claritatis mortale adhuc S. IGNATII corpus, diuino illustrasse beneficio, multorum grauisima testificatione comprobatum est.

Sapissimè enim visa est eius facies & caput, eximio quodam fulgore splendescens. Ita visus est Barcinone ab Izabella Rosella, dum fœci plebis immisit, concionem in templo audiret, & à Ioanne Paschalis, & in hospitali domo decumbens à domesticis. Romæ verò ab Alexandro Petronio, à P. Oliuero Manarzo, à P. Ludouico Gonzaluo: qui quotiescunque orantem S. IGNATIUM in cubiculo adijt, quod fecit sapissimè, cælesti splendore radiantem semper conspexit. Sanè S. Philippus Nerijs, vitæ eximie sanctitatis, & familiaris S. IGNATII, eam fuisse B. IGNATIUM sanctimoniam dicere erat solitus, vt animi eius interior pulchritudo foris promicaret; in cuius oculis vultuque, conulescentes lucis radios, sæpè ab se visos esse profiteretur.

Dotem impassibilitatis in S. IGNATIO demonstrat, illa integrorum septem dierum aliquoties iterata, sine vilo protus cibo & potu, inedia, aut cum vehementissimo raptu (qui solus mirum in modum solet corporis vires roburque atterere) vel cum terna quotidie diuerberatione corporis, multarumque horarum precibus, genibus flexis, peractis, coniuncta, idque sine vlla corporis debilitate.

Subtilitatis dotem quandam diuinitus accepit, quando vno eodemque tempore, in aspectabili corpore, duobus in locis, plusquam nongentis millibus passuum inter se distantibus, oculis ipsis visus est, & Romæ, & Coloniz, adhuc viuens; quemadmodum Cap. 16. narrabitur.

Agilitatis denique dotem in S. Ignatio præfert, quod frequenter à terra sublimis visus est, dum Diuinum numen oratione placaret.

CAPVT SEPTIMVM.

De S. Ignatij virtutibus, ac donis diuinis in genere.

ANtequam singulæ S. IGNATII virtutes, ac dona ei diuinitus concessa, compendio attingantur, adferenda sunt aliqua de eius virtutibus ac donis diuinis in genere, quæ demonstrabunt, ad rarâ admodum & valdè excellentem vitæ sanctimoniam, eum à diuina dextera euectum fuisse: vt tantò aptius instrumentum existeret, ad tam multa bona, in vniuersam Christi Ecclesiam, derivanda. Sicut autem diuina prouidentia, ad solatium & vtilitatem S. Ecclesiæ, alios insignes Sanctos, vt in eorum historijs legimus, sine vilo humilitatis præiudicio impulit, vt occultissima, & insignia dona cælestia, candidè, & summa animi demissione, familiaribus suis, ob finem aliquem bonum narrarent; ita eadem è S. IGNATII arcanis depromptis, & ex eius

veridico ac mirè circumspècto ore , nonnulla elicit indicia & argumenta, admirabilem Dei fauorem: quorum hic aliqua ponentur. Solebat S. IGNATIUS diligentissimam dare operam, vt in dies magis ac magis in virtutibus proficeret, & quidem eo fine, vt quàm maximam semper Diuinæ Maiestati gloriam exhiberet. Idè iuxta consiliū S. Chrysofolomi; & S. Ioannis Climaci, more bonorum trapezitarum, presentem diè cum hesterno conferebat, & cum profectu profectum. Et quamuis non parum sit, sanctè viuentem, à primis feruoribus non tepescere; maius verò etiā non semper, saltem per interualla, in virtutibus progredi; maximum; assidue & continuè proficere: S. tamen IGNATIUS, non tantum quotidiè proficiebat in probitate, sed præsentis diè profectum, cum præterito conferens, inueniebat & agnoscebat, longius se quotidie progressum, & ardentioribus in diuino obsequio inflammatum studijs: vsque ad eò, vt suum illum Minorellanum statum (in quo mirabilibus Dei donis ornatus & illustratus fuit, vt paulò ante vidimus) extremâ iam ætate appellaret, prima rudimenta, & quasi lineamenta, quæ quotidie in se Deus expoliret atque perficeret. Ita & in S. IGNATIO locum habuit certa S. Thomæ doctrina, 2. 2. q. 161. art. 3. dicentis: *Illos qui dona Dei participant, cognoscere ea se habere secundum illud Apostoli, 1. Corinth. 2. Vt sciamus quæ à Deo donata sunt nobis.* Idè què meritò S. virgo Terefia vitæ suæ, cap. 10. falsam appellat humilitatè, quæ non cognoscit dona Dei.

Eandem virtutum in S. IGNATIO excellentiâ, & hoc demonstrat, quòd tantam Dei erga se misericordiam experiretur & suauitatè; vt quo plus ipse deficeret, atque emendationem perciperet, eo Dominus liberalior in ipsum esset, & dulcedinis suæ thesauros largius effunderet. Itaque candidè dicebat, persuaderi sibi non posse, hæc duo simul coniuncta; in villo hominum ita reperiri, vt in se, vt in Deum videlicet æquè quis esset ingratus, & à Deo tam multa, tam què magna beneficia quotidie acciperet. Accedit ad hoc, quòd Andreas Frusius, S. IGNATIUM intimus, quem ipse Ignatius, alij què noti, ob innocentiam vitæ singularem què sapientiam, Angelo simillimum iudicabant, solebat dicere, caelestem Christi gratiam in Ignatio; quasi ingenitam, eique connaturalem videri. Ad eò constanter, vbique ac semper, adeo què facile, modum virtutem què seruabat. Alij verò domestici viri, excellenti iudicio pollentes, diu consideratis curiosè omnibus S. IGNATIUM moribus, & ipsis minimis corporis motibus, admirati miram eius in omnibus sanctimoniam, dicebant, verè & re ipsa, & ad viuum expressam esse in eo, omnem illam perfectionem, quæ tum in Constitutionibus Societatis à S. IGNATIO conscriptis, tum in aureo illo libello Thomæ de Kempis, de Imitatione Christi, legitur; & in libello Exercitiorum

Lancij Opusc. Tom. 2.

Spiritualium. Vnde solebat dicere P. Ludouicus Gonzalez, Regis Lusitanæ à Confessionibus, vir summi iudicij & prudentiæ: Conuersari cum IGNATIO, non esse aliud, quam videre librum Thomæ de Kempis, (quem alij Gersonem appellant) factis ac motibus expressum.

Cum P. Ioanni Polanco viro grauissimo, quo ad epistolas utebatur, quædam de se narraret ad Polanci instructionem, & is candidè interogasset, num vanam gloriam metueret talia narrando: S. Pater respondit, se nullum vitium timere minùs vanâ gloriâ; & addidit: Certò scias Polance, me ex mille partibus Dei donorum, mihi diuinitus concessorum, ne vnâ quidem narrare, ob incapacitatem eorum, qui me audire possent. Et tamen nimis compertum est, S. IGNATIUM habuisse socios & familiares, præclaro ingenio, iudicio, experienciâ, doctrinâ, & sanctitate præditos, magnâ què rerum diuinarum cognitione & Theorica, & Practica imbutos: qui si non erant idonei, ac intelligenda Dei dona, S. IGNATIO infusa, necessariò sequitur, ea communem Sanctorum statum & Ordinem, longissimè superasse. Mirum & illud est excellè sanctitatis indicium.

Habebat S. IGNATIUS maximam de sanctitate Ecclesiæ Catholicæ, eius què Sanctorum, qui omnibus in ea floruerunt sæculis, opinionem: credebat què eos multò pluribus ac maioribus, mirabilioribus què diuinæ gratiæ ornamentis ditatos fuisse, quam sint de ijs, in vitis eorum, ac Ecclesiasticis historijs prodita; idè què eos summè venerabatur, eorum què cultum ab vniuersa Societate modis omnibus, contra Hæreticorū contrarios conatus, promoueri ac propagari curabat. Quam suam, de eorum excellè sanctimoniam existimationem, coram vno è suis familiaribus, datâ occasione confirmans, dixit, secū nullo Sanctorum post Apostolorum tempora, (de his enim sanctis loquebatur) commutaturum dona diuina, à se, sine vllis meritis, hausta è fonte caelesti; si ij, quorum vitæ leguntur ijs quæ de ipsis vulgata sunt, non habuissent maiora. Nec mirum, si enim Christus D. dixit Ioan. 14. 12. aliquos suos seruos, facturos maiora quam ipse fecerit miracula, quæ rariùs & difficiliùs à Deo conceduntur, quam virtutes omnibus necessariæ, & à Deo imperatæ, & ad essentialem perfectionem requisitæ ac Christo Domino, omnibus commendatam, Matth. 5. *Estote perfecti sicut Pater vester caelestis perfectus est.* promptior est Deus ad concedenda dona virtutum maiora seruis suis posterioribus, quam prioribus concesserit: præsertim, quia sæculis posterioribus maior abundat mundi iniquitas, quam prioribus. Idè què posteriora secula, maioribus indigent auxilijs internis & externis seruorum Dei, vt potissimum precibus internâ sanctitate animatis Deum placent, & malos conuertant.

Dixit etiam aliquando S. Pater, se viuere non posse,

D d d

posse, si quid in anima sua humanum, & non omni ex parte Diuinum, aduerteret. In omnibus actionibus suis, non affectu, qui per se cæcus est, & sæpè hominem præcipitat, sed rationis rectæ consilio ac regimine ducebatur: crebrò vsurpans, hominem à belluis, ratione differre. Porro in actionibus suis omnibus particularibus, id semper sincerè spectabat, ut fierent purè propter ipsum Deum; potius quàm ob timorem poenarum, vel spem præmiorum. Neque contentus erat singulas dirigere actiones ad Dei gloriam, sed cum reflexione quadã animi, dabat operam, ut in quàm maximam Dei gloriam redundarent. Vnde oriebatur, ut omnes eius epistolæ, sermones, paginæ Constitutionum, sæpè iteratis vocibus eiusmodi cernantur: *Ad maiorem Dei gloriam: Ad maius Dei & Creatoris nostri obsequium; & his similes, ex abundantia cordis, ore talia loquente, manu scribente. Quàm intentionis perfectissimæ puritatem omnibus actionibus suis, ab ipso suæ conversionis initio deinceps adhibere cœpit, & ad mortem retinuit. Quocirca mirum non est, quod viuente adhuc S. IGNATIO, Iulius III. Pontifex Maximus, in Bulla edita Anno 1550. duodecimo Kalend. Augusti, testatam relinquere non dubitauerit: nihil quod pium sanctumq; non sit, in exemplari IGNATII vita & moribus reperiri.*

Sed illud est longè mirabilius, quod tum à Sacra Roræ Auditoribus, tum à Cardinalibus factotum Rituum in Relatione Summo Pontifici data, est positum in commendationem S. IGNATII, his verbis: *Tanto erga Deum amore flagrabat, ut tota die illum exquireret, & nihil aliud cogitaret, nihil aliud loqueretur, nihil aliud cuperet, quàm placere Deo, & illius obtemperare voluntati; itaque illi se totum committebat, illum omnino sequi decreuerat, etiam si toto celo terraq; priuaretur. Omnes suas cogitationes, verba, opera, in Deum tanquam in finem referebat: ad Deum, ac Dei gloriam honoremq; destinabat. Hac illi. Quæ tam rara & inaudita actionum omnium internarum externarumq; S. IGNATII commendatio, ex multorum iuratorum testium certissimâ asseueratione, à Iudicibus Apostolicis profecta, quàm eximiam, virtutum omnium, in eminentissimo gradu excellentiam in S. IGNATIO denotet; facillè quibus prudens tertium æstimatôr iudicare potest.*

Est & hoc non contemnendum virtutis ac sanctimonie S. IGNATII non vulgaris signum, incredibile odium dæmonum & indignatio, quam sæpè in viuente S. IGNATIVM ostendebant. Hinc factum est, ut eum & terrere orantem spectris horribilibus conati sint, & sæpè ei apparuerint, sæpèque ab eo per contemptum bacillo abacti sint. Romæ præterea eum Dæmon quadam nocte præfocare tentauit, faucibusque ei aded compressit, ut SS. IESV nomen magnâ vocis contentione inclamare coactus, per multos dies vocem rauam haberet. Alias ibi-

deti à dæmonibus grauissimè, ut olim S. Antonius, & S. Catharina Senen. casus est. Et in obfessis corporibus, viuente adhuc & mortuo S. Patre, non semel dæmones fassi, se maiorem infamicum IGNATIO non habere.

Porro virtutum S. IGNATII excellentia, & præcipua quæque, quæ lumina breuitate deinceps delibabuntur, sunt confirmata iurisdictione sexcentorum & septuaginta quinque testium, in Processibus eius Canonizationis, inter & rectè examinatorum.

CAPVT OCTAVVM.

Mira S. Ignatij castitas, & puritas conscientia.

Permisit Deus, ad humilitatis & penitentiam materiam, IGNATIVM, dum militibus vacaret studijs, scedis maculari amoribus, sed postquam accepto illo lethali vulnere, in oppugnatione arcis Pampilonensis, lectione piorum librorum ad Christi sectandam militiam conuersus est, nullo deinceps mortali crimine Diuinam Maiestatem offendit; quin etiam primo mense à suâ conversione, & valetudinis recuperatione, se irreuocabili voto castitatis obstrinxit. Quod religiosi animi obsequium & sacrificium pro suâ infinitâ bonitate, ita ratum & gratum Deus ipse habuit, ut ex eo tempore, ad extremum vsque vitæ suæ diem, S. IGNATIUS, etsi natura feruidus & planè igneus, & diuturno vsu ac vetustate, ad corroboratam præteritis adolescentiæ lapsibus libidinem, propensius omni profusus sensu libidinis careret. Quod quàm sit rarum, & excellens Dei donum, in tali præsertim homine, qualis ante conversionem fuit, graues innocentissimorum etiam & sanctissimorum hominum, in carne spiritui rebellis, tentationes, vel niuibus, vel vitiis spiritibus, aliisque asperitatibus, ab ijs abigi solita, declarant.

Quâ verò adhuc animus illius puritate excelluerit, ex his apparet. In perpetua erat vigilia, contra omnes rerum mortalium illecebras, & ociosam mentis euagationem: nec minus accuratè animum ab omni labe tuebatur, quàm qui pretiosis ornati vestibus, viâ lulentâ coguntur incedere. Et quamuis semper se haberet in potestate, & ex D. Bernardi præcepto, non se rebus tradere, sed commodare soleret, tamen in singulas horas examinabat conscientiam. Inuenta erat custodia sensuum, quotidiana culatiliber omissionis confessio, iugis recordatio beneficiorum Dei: cogitata, dicta, factaque in iudicium vocans. Neque hoc satis fuit homini ad summam tendentis, sed inuenit alterum illud examinis genus, quod particulare nominant: quo ad leuium culpam non solum victoriam, sed extinctionem excisionemque utebatur, &